

DENÍK MAGDALENY EMMEROVÉ

ZPRACOVANÝ ŽÁKY ZŠ DĚDINA

Jelikož nám paní Magdalena vyprávěla o svém památníčku, napadlo nás zkusit vytvořit její deník. Zeptali jsme se žáků 7. A ZŠ Dědina, jak si myslí, že by takový deník pamětnice Magdaleny Emmerové mohl vypadat. Jejich úkolem se stalo vžít se do některé jimi vybrané situace z Magdalenina života a vypsát své pocity stylem deníku. Ve třídě jsme převyprávěly Magdalenin život, tudíž žáci měli naprosto volný výběr tématu.

Po týdnu práce žáků jsme obdrželi tyto čtyři velice povedené a částečně smyšlené zápisy. Celý náš tým by moc chtěl poděkovat žákům za jejich snahu a ochotu.

Dnešní školní den

Milý bílý papíre,

se školou jsme se dnes vydali do Obory Hvězdy na tělesnou výchovu. Byl to panečku krásný den. Sluníčko prosvítalo mezi větvemi stromů. Ptáčci si prozpěvovali a já a moje

kamarádka Bětka jsme ležely na krásně zelené trávě. Dívaly jsme se na mraky plující po obloze. V Oboře bylo krásné ticho... ale po chvíli se z ticha vynořil klapot kopyt. Zvedla jsem se a v tu chvíli jsem uviděla krásného koně, bílého jako sníh. Podívám se, kdo vlastní tak krásné koně, kdo má tu čest. Uvidím samotného T. G. Masaryka. Nemohla jsem uvěřit vlastními očím! Byla jsem až moc v šoku, tatínek mi vždy promlouval do duše, jak chytrý a pozoruhodně milý člověk je. Tatínek vždy říkal, že je to výjimečná osoba a měl by to být také vzor pro celé lidstvo. Pan Masaryk mi zamával a milým úsměvem se na mě pousmál. Úsměvu jsem mu oplátila a už jsem jen pozorovala, jak se se svým ořem pomalu, ale jistě vzdaluje dál a dál...

Gestapo

Byl to hezký večer, kdy jsem si hrála se svojí kamarádkou. Když jsme z okna zahlédly tatínka, který otevírá vrata od našeho domu, rozběhly jsme se do kuchyně. Táta s maminkou na sebe vyděšeně koukali a sdělovali si mezi sebou tiché konverzace. Moc jsem jim nerozuměla. Druhý den ráno nás maminka včasné vzbudila. Řekla nám, že čeká s tatínkem návštěvu a ať si jdeme hrát k sousedům. Já však tajně zůstala před domem a nakukovala jsem dovnitř oknem. Tři neznámí páni v uniformách na tatínka řvali cizím jazykem. Rozhazovali všechno, co našli po pokojích. I babiččinu vázu, která byla pro maminku velmi cenná, nechali rozbit o podlahu. Tuáče jsem měla celé mokré od slz. Strašně jsem se bála. Každou věcí, co neznámí prohledali, byli čím dál tím víc rozzuřeni. Poslední, co šlo slyšet, bylo hlasité prásknutí dveří a můj tichý vzlyk. Když bylo po všem, zbyl po pánech pouze strach a pořádný nepořádek.

Strašlivé odhalení

Žila u nás paní ve sklepě, kdy jsme ji udělali byt. Měla jsem ji moc ráda a bylo mi ji líto, až do dnešního rána. Hráli jsme si v obývacím pokoji, když hlavními dveřmi prošla máma se slzami u očích. Hned za ní vyšli dva páni, kteří už od pohledu vypadali jako špatní. GESTAPO. Obušky se jim pohupovaly na pásku, když začali prohledávat náš byt. Vše otočili vzhůru nohama. Cennosti, korálky, vidličky a vše co se dalo vzít do ruky, bylo na zemi. Trhlo mi srdce, jakmile jsem uviděla, jak mi trhají plyšáky. Pán mě propíchnul pohledem, pečlivě si mě prohlížel, když roztrhl posledního plyšáka. Hrůza skončila a gestapo odešlo. Máma se hned svalila na zem a táta ji začal utěšovat. Po pár minutách se zvedl a rychlým krokem šel do sklepa. Ozval se křik a

brekot. Pani vyšla ven, pohlédla na mámu a odešla. Večer jsem se dozvěděla, že to ona nás práskla. Pani, které jsme pomohli z dobré vůle.

Vím, že je to ten pravý

Byl obyčejný letní den a já jsem se rozhodla jít se svou jedinou přítelkyní Evou na naše oblíbené koupaliště v obci Štve. Sešly jsme se u zastávky jako obvykle a vyšly jsme směrem ke koupališti. Po asi 15 minutách jsme došly k zářivě modré bráně. U pokladny seděl velice pohledný muž asi v našem věku, zaplatily jsme mu vstupné a jemně jsem se na něho pousmála. S Evou jsme se shodly, že jsme ho tady ještě nikdy neviděly.

Došly jsme k bazénu a nachystaly jsme si naše ručníky na dřevěná lehátka. Voda byla ještě studená, a tak Eva řekla, že se ke mně připojí až po tom, co se zajde podívat do bufetu. Pomalu jsem vcházela do bazénu a šla hloubž a hloubž, až jsem byla uprostřed hlubokého bazénu. Lehla jsem si na vodu a začala přemýšlet, jaké by to bylo, kdyby tady nebyla válka, jaké by to bylo být úplně volná, nemít žádné problémy... v tom zamyšlení jsem zapomněla pohybovat rukama, začala jsem se topit. Měla jsem pocit, že jsem tak hluboko, jako kdyby už mě nikdo neslyšel, ale v tom mě chytly neznámé ruce a vytáhly mě ven. Byl to ten pohledný pokladník. „Neměla bys chodit do bazénu sama.“ řekl a usmál se. „Už nikdy nepůjdu.“ odpověděla jsem. „Za 30 minut mi končí směna, nechtěla bys zajít pak do bufetu na zmrzlinu?“ zeptal se mě. Normálně s lidma, co potkám hned ten den nikam nechodím, ale řekla jsem „Ano, moc ráda.“